

Karin Fossum

Den som älskar något annat

Översättning Ulf Örnkloo och Helena Örnkloo

Forum

Tidigare utgivning

Evas öga 1998
Se dig inte om! 1998
Den som fruktar vargen 1999
När djävulen håller ljuset 2000
De galnas hus 2001
Älskade Poona 2001
Svarta sekunder 2002
Jonas Eckel 2003
Natt till den fjärde november 2004
Mordet på Harriet Krohn 2005
Brott 2007

Bokförlaget Forum, Box 70321, 107 23 Stockholm
www.forum.se

Norska originalets titel Den som elsker noe annet
© J. W. Cappelens Forlag AS 2007
Omslagsbild Getty Images
Omslagsdesign Nina Leino
Satt hos Ljungbergs sätter i Köping
med 11/14 Minion
Tryckt 2008 hos GGP Media GmbH i Tyskland
ISBN 978-91-37-13229-7

I am going to cry for you.
Be strong above.
My yearnings
are like doors
that are opened
in the night.

A. Gefen

Från riksvägen gick en lång svag sluttning ner mot insjön, som hette Bonna fjorden. Vid vattnet en strand av vassa stenar, som ledde ut mot en tvärbrant kvarnbacke. En smal asfalterad väg slingrade sig som ett blått band mellan åkrarna, husen låg i brokiga rader, verandor och balkonger vette mot norr ner mot vattnet. I utkanten låg välskötta gårdar med grå och vita böningshus och röda lador. Här låg Fagre Vest, som ägdes av Waldemar Skagen, och i en inhägnad gick hästen Evidence och betade. Öster om sjön låg Fagre Øst, som drevs av Skagens svåger. En regnbåge stod som en färggrann portal mellan de två gårdarna, eftersom ett skyfall just drog bort över himlen, och nu bröt solen igenom. Längst uppe vid vägen, med utsikt över Bonna fjorden, låg en närbutik som nu hade blivit en del av Kiwikedjan. En kreativ själ i systemet hade klätt upp de anställda i äppelgröna uniformer. Vid ingången hängde en skylt som uppmanade skolelever att lämna ryggsäckarna utanför, eftersom de stal som korpar, cigaretter och choklad. Signe Lund satt i kassan, varorna gled förbi på bandet och hon drömde sig bort, som unga flickor gör. Genom fönstret såg hon Bonna fjorden, och hon såg Fagre Vest med de gulrosa vajande fälten. På fältet nedanför Svartåsen låg en liten höjd med vackra rönnar, den

*reste sig som en ö i sädeshavet. Höjden med träd och buskage
dolde en hemlighet, en liten jordkällare som bara få visste om.
Det var den hon tänkte på nu.*

Ett bitterljuvt minne som sved bakom den gröna uniformen.

1

Ingen såg att han gick genom skogen, ingen såg vad han bar på. En blygsam tyngd för en vuxen man, men den vållade honom ändå ett visst besvär, han gick ostadigt och vacklande. Då och då stannade han och drog efter andan, då kom det också ljud ifrån honom som lät som snyftningar. Sedan fortsatte han vidare så snabbt han kunde. Som en gammal man gick han under träden, tyngd av allt möjligt, tyngd av förfäran och gråt. Så smärtsamt var alltsammans att knäna nästan vek sig under honom. Han såg sig hela tiden om, huvudet for tillbaka i nervösa kast. Nu ökade han takten och närmade sig en träddunge. Han ville inte lägga ifrån sig sin börda på marken hur som helst, utan just här vid den här träddungen, den fungerade som ett slags monument. Denna sista rest av anständighet kändes som en tröst, han var trots allt en människa, han hade känslor, många av dem var goda. Återigen såg han sig om över axeln, inte en själ syntes till, han blev stående och förnam alla ljud medan hjärtat bultade. Skogen var som en väldig organism, den andades, den iakttog honom, den anklagade honom med ett dovt hotfullt sus. Att du kunde sjunka så djupt, sa skogen, aldrig någonsin kommer en människa att ge dig ett varmt, hjärtligt leende, inte efter detta.

Han var framme vid träddungen.

Han satte sig på huk.

Lade ifrån sig tyngden på en bädd av mjuk mossa. Han reste sig och torkade svetten ur pannan, det var varmt. Det ser abso- lut inte bra ut, tänkte han, inte alls. Känslorna stormade inom honom, en blandning av skräck och raseri, ingenting gick hans väg, det var fel allt som hade hänt. Hur kunde det hända? Förfärad satte han händerna för ansiktet, de luktade som hett järn. Han hade skräck i munnen och ådrorna, han hade skräck i lungorna. Ödet hade spelat honom ett ondskefullt spratt och knuffat honom över kanten, nu föll han mot utstötning och fördömmelse. Halshugg honom, skulle folk säga, kasta honom i en källare och släng nyckeln, en sådan man vill vi inte ha på våra gator. Han krängde till en aning, knäna kändes svaga. Jag måste gå, för det genom honom, jag måste bort, jag måste till- baka till bilen, jag måste hem till huset och stänga dörren, dra för gardinerna. Stå där i en vrå och lyssna efter ljud om någon kommer. Men jag svarar inte, tänkte han, jag låser in mig för det här klarar jag inte! Han hötte med näven upp mot himlen, mot Gud som hade gett honom så starka lustar och som inte lät honom stilla dem som han ville.

Bilen stod parkerad vid en vägbom en bit bort. Med raska steg avlägsnade han sig utan att se sig om, rusade genom skogen det fortaste han kunde. Snart såg han bommen och bilen. Och något annat, något som rörde sig, något rött och vitt mot det gröna. Han tvärstannade. En man och en kvinna kom gående. Han ville störta in mellan granarna, men han besinnade sig i sista stund och fortsatte med nedslagen blick, gick så snabbt han kunde den sista biten. Nu rasade stormen inom honom på nytt. Det här är katastrof, tänkte han, det blir min död, de här två som kommer gående, de kommer att minnas mig och berätta för hela världen. Vi såg honom och vi minns honom väl, skulle de säga, en man i blå anorak. Och jakten skulle vara igång. Först

när han var alldeles intill bilen såg han hastigt upp, han mötte kvinnans blick en kort sekund. Det förvånade honom att hon log, brett och vänligt. Då han inte återgäldade leendet utan bara stirrade förskräckt på henne, blev hon allvarlig. Paret fortsatte förbi bommen och försvann in genom skogen, men kvinnan vände sig om en sista gång och såg efter honom.

2

De var ett par, men äktenskapet hade varat i många år, de gick inte hand i hand. Kvinnan var klädd i en hallonröd jacka, mannen hade vit vindtygsjacka, han låg hela tiden ett steg före, lång, säker och vältränad. Kvinnan iakttog honom från sidan medan hon tänkte på sitt. Han var en sådan som tog allting i besittning, nu var skogen hans och han tog för sig. Vegetationen gav vika under fötterna på honom, det knäppte i torra kvistar och kvinnan fick anstränga sig för att hänga med. De gick i otakt. De tänkte tankar de inte ville dela eller erkänna. Men de gick tillsammans, det var en vana och de behövde vanorna, vanorna höll dem fast och gjorde världen förutsägbar.

Det var en oväntat varm septemberdag, mannen öppnade jackan, en vind kom slagen att fladdra som små segel. Han grävde i fickan efter en cigarett.

– Reinhardt, sa kvinnan, det är så torrt.

Rösten hade ingen auktoritet, det var mer som en försiktig vädjan. Han stramade irriterat på munnen, han var inte den sorten som lät sig tillrättavisas. Han slöt läpparna om en filtercigarett och tände den med en Zippotändare. Hans iris var blå som vatten med guldgula fläckar och han hade en skarp näsrygg som såg snygg ut i profil.

Kvinnan valde att tåga för hon visste bättre. Hon koncentrerade sig på skogsstigen, det fanns tuvor och gropar här och där, då och då en rot över stigen. Hon kastade snabba blickar på mannen, han var mycket längre än hon, bredare och starkare, det var alltid han som tog ledningen. I årtal hade hon undertryckt sin egen klokhet eftersom han var så otålig. Nu bekymrade hon sig för torkan och den brinnande cigaretten.

Det ljus som en gång fanns emellan oss har slocknat, tänkte hon bittert, det är ingenting som lyser längre, vi skulle ha haft ett barn. Ett barn skulle ha gett liv åt vårt förhållande, det skulle ha samlat ihop oss och gjort oss till goda människor. Så tänkte hon sig att det var. Men åren drog förbi och det blev inga barn, mannen höll igen och hon vågade inte trotsa honom. Om hon förde det på tal, blev han tvär och sköt fram hakan medan hon själv sänkte blicken och blev tyst. Har vi inte nog som det är? sa han då. Två heltidsjobb, hus och trädgård, skulder upp över öronen. Hur hinner folk, tjatade han, hur har folk råd? Hon svarade inte på det, men hon såg att folk hade tid. Hon såg också att de var trötta, liksom slitna mellan barn och karriär och egna behov. Men så fort som barnet kom upp i knät, lystes det om dem, och hon längtade efter detta ljus av hela sitt hjärta. En säregen glans som hon såg i ögonen på sina väninnor.

Mannen rökte färdigt cigaretten, tobaken glödde rött. Plötsligt knipsade han av filtret, fimpen hoppade ut i luften i en gnistrande båge. Kvinnan följde den med blicken, den låg kvar i lungen och rykte.

– Reinhardt, bönföll hon, trampa på den!

Reinhardt tog några steg åt sidan och mosade fimpen under skosulan med överdriven kraft.

– Du är så stressad, Kristine.

Hon ryckte avvärande på axlarna, större uppror än så vå-

gade hon inte göra. Solen, som snart skulle gå ner, lät sina sista strålar flöda mellan träden. Kristine knäppte också upp jackan, samtidigt strök hon bort det långa håret från kinderna och pannan. Håret var tjockt och brunt med några slingor av rött. Hon var kortvuxen och späd, ansiktet var litet med högvälvd panna och runda kinder. Hon hade pyttesmå händer och fötter, mannen hade några kärleksfulla ögonblick då han bara kallade henne Dockan. Reinhardt strök sig också över håret. En kort sandfärgad lugg stod upp från pannan och påminde om en hajfena. De var på väg till Lindetjern, det var dit de brukade gå varje söndag efter middagen. Kristine slogs av rutinen, av vanorna de hade fångats av, det djupa spåret som höll dem fast. Det var aldrig något som bröt rytmen. De åkte tillsammans på morgonen och sa hej då framför Centralsjukhuset där hon hade sitt arbete i receptionen. Reinhardt åkte vidare till Hafslunds kontor, där han arbetade med säkerhetssystem. De åt middag tillsammans och såg på teve, satt i det blå flimret bredvid varandra. Efteråt satt Reinhardt framför datorn och spelade spel medan Kristine gjorde hushållsarbetet. Att han spelade dataspel generade henne en hel del, och hon tyckte inte att en vuxen karl på trettiosex skulle hålla på med trollkarlar och drakar. Inte bara att han satt där med vilt stirrande blick, han kom ofta med barnsliga utrop som gjorde henne förlägen. Han svor och bar sig åt något hemskt, eller också skrek han triumferande när han fällde en fiende. Han envisades också med att prata i ett kör, han hade åsikter om allting och om hur alla problem skulle lösas. Aldrig talade de om sig själva och vad de kände. Det mesta var redan sagt och i dystra stunder kände Kristine att de var som främlingar för varandra. På nätterna låg hon länge vaken och andades in i väggen, medan Reinhardt snarkade så det dånade. Någon gång gjorde han anspråk på sina äktenskapliga rättigheter med en inten-

sitet som nästan skrämde henne. Det här är mitt liv, tänkte hon, mer än så här får jag inte. Jag kunde lämna honom, men vart skulle jag ta vägen, vad skulle jag säga? Han är pålitlig och trogen, han slår mig aldrig och varje månad får han lön, den är betydligt högre än min. Hon tyngdes av dessa tankar när de gick genom skogen. Är människor lyckliga? undrade hon. Är det något vi inte har förstått, är det något fel på oss?

Reinhardt sträckte ut. Hon såg den gungande skuggan i ögonvrån, hon kände alltid skuld. Hur djupt hon än grävde, hittade hon inga varma känslor för honom, hon kände sig som en svikare. Och sveket tvingade henne ner på knä. Hon vågade inte ställa honom mot väggen, inte ifrågasätta honom eller ställa krav, för kanske skulle han avslöja henne, du älskar mig inte, tror du inte jag vet det? Tror du inte jag vet att du för mig bakom ljuset? Hon trampade efter honom på stigen, tankarna brände på kinderna. De skulle upp till tjärnen och stå vid strandkanten i några utmätta minuter, vattnet gjorde alltid gott. Vattnet skulle släcka hettan i kinderna och svalka henne. Några gamla husrester intill stranden fick henne alltid att undra, små, oansenliga cirklar av sten. De hade rymt familjer med barn, arbete och liv, sjukdom och död, korta stunder av lycka och smärta. Tänk att människor hade klarat sig med så lite. Själva hade de tvåhundrafemtio kvadrat som låg tomma, de trängde ihop sig i hörnet framför teven och rummen stod där för barn som aldrig kom, för vänner som aldrig sov över.

Solen spetsades nu av de högsta träden. Detta, tänkte Kristine, är den bästa tiden. Inte längre sommarens hysteri, inte storm, inte kyla, inte senvinterns och vårens svekfullhet med snöglopp och vilda vindar utan september med sitt säregna lugn. Mörka, svala nätter, friska morgnar. Plötsligt blev hon så trött, hon tyngdes av så många tankar, och trots att det var varmt drog hon ihop jackan.

– Söndag, sa Reinhardt, söndag och fint väder. Och här är inte en människa. Kan du fatta det?

Hon såg upp på honom med gröna vidöppna ögon.

– Vi är här, sa hon tyst.

Åter sköt han fram hakan, han brukade göra det när han blev rättad, och hon avskydde den lilla markeringen, att han aldrig kunde böja på huvudet och vara överens. Och hon hatade sig själv för att hon var rädd för honom, för att han hade ett sådant grepp om henne, hela tiden fick hon försvara sig, i alla situationer fick hon smyga. Som om det fanns något djupt inne i honom som hon inte vågade möta. En bild från barnomens sagor dök upp i huvudet på henne, ett odjur på botten i en sump av gyttja som låg och slumrade.

– Jamen för fan, sa han, se så tomt det är. Inte ett tält, inte en båt. Lindetjern är en pärla, men folk ids inte komma hit för att de inte kan köra ända upp.

– Det är därför vi tycker om att gå här, sa hon, vi går för att det är så rofyllt.

Reinhardt grävde i fickan efter en ny cigarett, solen stod så lågt att den träffade de breda kindbenen och den kraftiga hakan. Och hon kom ihåg den första gången hon såg honom, då hon tänkte att han var liksom utmejslad ur ett stycke granit. Det var många kanter och ojämnheter i det breda ansiktet, men ögonen låg djupt. På söndagarna struntade han i rakningen och en skuggning täckte nedre delen av ansiktet.

– Skolbarn tältar här, kom Kristine på. De som har friluftsliv som fritt val. De paddlar och fiskar i vattnet och de stiger upp klockan tre för att få höra tjädern.

Reinhardt ryckte på axlarna.

– Har aldrig förstått charmen med att tälta, påstod han. Lingeseter går ju att hyra. Med ordentliga sängar och vattentoa. När jag var pojke, fortsatte han, tog farsan med mig och

tältade. Det var ett gammalt grönt fyrmanstält, jag stod inte ut med lukten där inne och sovsäcken var gammal och möglig. Det luktade rök och gamla sopor och fotogen, det luktade impregnering. Gick fan inte att sova, gick fan inte att andas.

Kristine gick till en av ruinhögarna, ställde sig i stencirkeln.

– Här måste köket ha varit, ropade hon.

Reinhardt kom lufsande efter.

– Kök och kök, log han, du menar eldstaden?

Hon nickade.

– Tänk på det, sa hon, de har ätit fisken i vattnet och de har satt ut snaror och fångat fågel och hare. Vilket rofyllt liv det måste ha varit här vid vattnet.

Reinhardt gick också in i cirkeln, han stod och ruvade bredvid henne, han var en och nittio lång och väldigt bred över axlarna.

– På kvällarna satt de runt elden och talade lugnt med varandra, sa hon, och när glöden dog ut, rullade de ihop sig på marken under var sitt djurskinn.

Reinhardt log brett.

– Medan jag knäpper på Bang & Olufsen-anläggningen och rullar ihop mig på en Stressless, sa han, fan vad glad jag är att jag lever nu.

Kristine teg igen. Hon fick honom inte med sig, han ville inte filosofera över livet och människorna. Han var en beskäftig man, rationell och säker, själv kände hon sig förvirrad när hon tänkte sig in i en annan tid när människor hade andra värden. Då rädslan hade varit en annan än den hon själv levde med, då rädslan kanske var en varg som strök omkring och var ute efter de halvnakna barnen som lekte vid kanten av Lindetjern.

– Vi tar en annan väg tillbaka, ropade han.

Han sneddade in i skogen, höll undan några grenar så att de inte skulle piska henne i ansiktet. Än en gång gick de sig varma i den nedgående solen och efter en halvtimme stannade de för att pusta ut. Framför dem låg en glänta omgiven av granar, ett öppet, guldgult fält med tuvor och ljung. Då högg något ner över dem med våldsamt kraft.

– Nej! ropade Reinhardt.

Och så igen, efter några sekunder:

– Nej!

Kristine såg förvånad på honom. Han kramade hennes ena arm så hårt att det gjorde ont, hon hade aldrig sett att det starka ansiktet kunde lysa så av ångest. Hon följde hans blick och fick syn på en träddunge.

Något låg vid foten av de mörka stammarna.

Reinhardt var plötsligt tyst. Hon var inte van vid det, han var en handlingsmänniska som alltid visste på råd i alla situationer. Hon såg på det som låg vid foten av träden, något sprött och vitt. En fruktansvärd tanke slog ner i henne, att det var en liten människa.

– Det är ett barn, viskade Reinhardt. Han rörde sig fortfarande inte. Han släppte inte hennes arm heller, greppet var som en rävsax.

– Det är jävlar i mig ett barn, sa han.

– Nej, sa hon. För det kunde inte vara sant, inte här, i Linde skog.

Reinhardt tog ett steg framåt. Han var säker nu, han såg armar och ben. En T-tröja med text. Kristine lade handen för munnen. I en evighet stod de så. Byltet låg orörligt i den gröna mossan. Kristine såg upp på Reinhardt, de gröna ögonen tigg-

de honom enträget om att handla.

– Vi måste ringa! viskade hon.

Reinhardt började gå mot trädklungan, kroppen var full av motvilja. Tio steg, femton, de såg en fot och en tunn nacke. Det var en pojke, han låg på magen, han var naken från midjan och ner och på insidan av låren såg de blod som hade levererat sig till en rödbrun kaka.

Kristine vände sig bort i förtvivlan. Men hon orkade inte stå med ryggen till i mer än en par sekunder. Sedan måste hon titta, de gröna ögonen uppsnappade allting. Pojkens kortklippta nacke, T-tröja med texten ”Kiss”. Fotsulorna blekrosa mot den mörka mossan.

– Vi måste ringa, viskade hon, vi måste ringa genast!

Sedan tappade hon kontrollen över kroppen, den började darra. Händerna först, sedan axlarna, hon hade ingenting att hålla sig i, hon vacklade.

Reinhardt tog henne under armarna och lyfte upp henne.

– Slappna av nu, slappna av!

Men hon orkade inte slappna av. I huvudet gav hon sig själv en räcka kommandon som inte nådde fram till armar och ben.

– Ett ett två, viskade hon, du måste ringa ett ett två.

Hans hand dök snabbt ner i fickan efter mobilen.

– Är det inte ett ett tre?

Hon protesterade svagt, hennes kropp var i uppror.

– Ett ett två, vidhöll hon, polisen!

Han slog numret i rasande fart, började trampa fram och tillbaka, hela tiden kastade han snabba blickar på den döda kroppen.

– Vi är uppe i Linde skog, hörde hon, trettio minuter från tjärnen. Vi har hittat en liten pojke.

Sedan var han tyst i några sekunder, tryckte telefonen mot örat.

– Ja, jag heter Ris, Reinhardt Ris, vi är ute och går. Vi har hittat en död pojke. Ni måste skicka någon.

Tystnad igen. Kristine gav efter för skälvnningen, hon sjönk ner på knä och stödde sig med händerna mot marken.

– Nej, han har ingen puls, ropade Reinhardt, inte ett spår, vi ser att han är död, han är kritvit!

Han kom emot henne igen, stannade, den sandfärgade luggen spretade.

– Ja, vi kan gå till bommen, vi har bilen där, vi väntar.

Kristine kom mödosamt upp igen, hon började gå mot en punkt i utkanten av gläntan. Någon hade staplat timmer i en stor hög, hon sjönk ner på en stock. Där satt hon kvar och betraktade mannen som hon kände så innerligt väl. För så var det väl? Var det inte rätt att säga att hon kände varenda fiber i den kraftiga kroppen, alla hans sinnesstämningar och den orubbliga karaktären? Längre stod han rådvill och kikade åt alla håll, en tung man mellan träden. Allt som hon annars förknippade med honom lyste med sin frånvaro. Auktoritet, säkerhet och lugn. Vilja och beslutsamhet. Han vacklade nästan. Hon såg att han gick bort till pojken igen, att han sjönk ner på knä, han böjde huvudet och slog ihop händerna framför ansiktet. Vad gör han? tänkte hon förvirrat. Gråter han, är det möjligt? Sitter han där och snyftar som ett litet barn? Har jag missförstått honom i alla dessa år? Är han i själva verket känslig och lätttrörd?

Plötsligt gick sanningen upp för henne.

Han satt med mobilen i händerna och tog kort.

– Att du bara kunde! ropade hon förtvivlat.

Glömd var hennes vanliga underdånighet, rädslan för att reta honom, nu var bägaren full och den rann över. Hon grät och torkade tårar, hon småsprang hela vägen till bommen, men det gick inte särskilt fort för hon hade korta ben.

– Du är inte riktigt klok! ropade hon.

Reinhardt travade efter henne på stigen, några lågmälda eder nådde hennes öron. De kom fram till bilen samtidigt, Kristine lutade sig över motorhuven och flämtade. Det de hade upptäckt, det han hade gjort, blev för mycket för henne. Reinhardt satte sig i bilen, fiskade upp en cigarett och tände, munnen var stram. Kristine tyckte ändå att hon kunde se ett drag av förlägenhet eftersom hon hade avslöjat den sensationslystnad som han inte ville erkänna. Tre gånger drog han in röken, som kom ut i vita moln.

– Jag handlade helt automatiskt, sa han, eller, jag vet inte. Det bara blev så.

– Men vad ska du med dem till?

Hon rätade på sig och såg på honom, de gröna ögonen var blanka.

– Vad ska du ha bilderna till?

– Ingenting, sa han trumpet och rökte trotsigt vidare.

– Tänk på föräldrarna, sa hon anklagande. Tänk om de visste att du har de här bilderna, du måste förstöra dem, det här är inte rätt!

– De vet ju ingenting om det, sa han och hetsade upp sig så sakteliga. Och det är klart att jag ska förstöra dem, jag är väl inte dum heller, Kristine. Ta dig inte den tonen, jag bestämmer för fan över mitt eget liv, komma här och tala om för mig vad jag ska göra!

Efter utbrottet drog han in röken igen. Kristine försökte lugna sig, hon blev skrämmd när han höjde rösten. Hon stod fortfarande och hängde över motorhuv, upprörd och illa till mods. De spanade neråt vägen efter bilarna som skulle komma. Kristine kom plötsligt på något, hon såg in på Reinhardt i bilen.

– Han som vi mötte, sa hon, han som vi mötte vid bommen. Han i den blå anoraken, vad tror du han gjorde här uppe?

Reinhardt klev ur bilen och ställde sig bredbent.

– Det kan ju ha varit han, sa hon, han vågade nästan inte se mig i ögonen. Det måste vi väl rapportera? De kommer att fråga oss. Om vi såg något, människor eller bilar.

Reinhardt harklade sig för att klara rösten. Det blev en väldig fart på honom, han smälde igen bildörren hårt och började traska fram och tillbaka som han brukade när han var upphetsad.

– Bilen? sa han. Såg du bilen?

– Ja, sa hon, jag såg den tydligt.

– Den var vit, konstaterade han.

– Det var en äldre modell, sa hon, men den var blank och fin i lacken.

– Nu får vi skärpa oss, sa Reinhardt, de kommer att be om detaljer.

Kristine tänkte efter. Hon hade sett mannen tydligt, hon hade sett honom i ögonen och ett utkast av ansiktet hade bränt sig fast på näthinna. Hon hade lett hastigt av ren automatisk artighet, ett leende som han inte besvarade. Han hade sett på henne med förfäran och han verkade lika misstänkt som om de hade tagit honom på bar gärning i något olagligt. Jag tyckte inte om honom, tänkte hon, den enda sekunden jag såg honom i ögonen räckte för att ge mig en känsla, och den var inte god.

– Ålder? sa Reinhardt. Vad tror du, Kristine? Kom igen, vi måste vara beredda.

Hon tänkte noga efter.

– Någonstans mellan fyrtio och femtio, gissade hon.

Han rynkade missbelåtet på näsan.

– Vi måste vara exaktare än så, menade han, nej för fan, inte så mycket som femtio.

Hon svarade inte på det. Också hon började traska fram och tillbaka på vägen, hon gick i ring runt den parkerade bilen. Solen blixtrade i den silverfärgade Rovern, Reinhardt såg alltid till att den var tvättad och polerad.

– Jag hoppas de kommer snart, sa hon.

– De kommer med hela kavalleriet, Kristine, tro mig.

Hon vände sig bort från honom och var tyst. Hon stoppade en tumme i munnen och bet på nageln, en ovana hon aldrig blev av med. Aldrig hade tiden gått så sakta, aldrig hade hon väntat så. Hon kunde inte längre njuta av skogens lugn, bruset i de höga trädkronorna, rasslandet i lövverket. Hon såg långt efter Reinhardt. Han stod lutad mot bilen med armarna i kors.

– De kan väl för fan inte ha kört vilse? ropade han.

– Det är vägen, sa hon, den är så dålig. Tjänar ingenting till att reta upp sig.

Sedan sa de inte mer. I tankarna var de vid dungen, hos den lilla pojken, och Kristine var plötsligt glad över att han låg som han låg. Med ansiktet ner i mossan. Hon hade inte sett ögonen. Hon såg neråt vägen, äntligen hörde hon en bil. Reinhardt fimpade cigaretten och rätade på ryggen. Det var som om han gjorde sig redo för sitt livs uppträdande.